

В міліції дали нового коменданта. Деякі люди наші з терену завертають, отже, сюди. Тут або ідуть “до дому”, або сильніші лишаються на постах до праці, або ідуть на полудневий напрям на схід. Між іншим, іде гурт їх на Кам’янець з одним місцевим звіттам.

Зв’язок наладнаємо на Житомир-Київ, Луцьк-Ковель і Львів.

Пильнуйте тільки здоровля Робітницького.

Чекаю на точні, докладні інформації про ціле наше життя. Присилайте бодай “Львівські щоденні вісті”^{*} і наші всілякі газети із Самборів, Сокалів і т.д., бо це потрібне.

Слава Україні!

Паша

ЦДАВО України. – Ф.3833. – Оп.1. – Спр.12. – Арк.45-46. Копія. Машинопис.

№ 112

Меморандум ОУН (С.Бандери) про союзництво з Німеччиною в боротьбі проти радянського поневолення України

7 серпня 1941 р.

МЕМОРАНДУМ

1) Сучасну війну на сході вважає український нарід визвольним походом відроджених європейських сил проти твердині насилля і тиранії та розсадника погубних ідей, що змагає до того, щоб розпалити всесвітню революцію та зіпхати світ в обійми розкладу і хаосу.

2) Український нарід, що від двох десятиліть бореться проти червоної Москви, теж в сучасній війні від першого дня її вибуху несе на собі її тягар та приймає в ній активну участь. Далекойдуча праця українських збройних частин з наступаючою німецькою армією та прийняття, яке зладило цій армії українське населення, в кінці участь українського легіону на фронті, є цього найкращим доказом. Організація українських націоналістів, як керівний чинник в українському збірному житті, змагає і змагатиме до того, щоб чимскорше здійснилося бажання українського народу, та щоб українська збройна сила, чисельно гідна великого

^{*} Щоденна українська газета, що видавалася німецькою окупаційною владою для дистрикту Галичина в 1941-44 рр. Гол. ред. О.Боднарович.

народу, могла стати рам'я об рам'я з могутніми союзниками в перших лавах боротьби.

3) Український нарід і Організація українських націоналістів завжди з великою симпатією гляділа на визвольну боротьбу німецького народу за його права і належне йому місце в світі. Висловом оцих почувань була тісна співпраця українського народу з Німеччиною, що впродовж останніх двох десятиліть видержала пробу життям. Зрівню як Німеччина, український нарід ніколи не погодився з установленою у Версалі системою, якої складовою частиною був договір в Ризі*, що віддав українські землі під московську і польську окупацію. Тому теж цілий цей період визвольної боротьби українського народу, зокрема, на протимосковському і протипольському відти[нку][є] значний найтіснішою українсько-німецькою співпрацею, завершено активною участю українських партизан в днях польсько-німецької і теперішньої протимосковської війни. З тих причин уважав український нарід Німеччину не тільки провідним чинником нового європейського ладу, але теж могутнім союзником українського народу, що між українським і німецьким народом немає ніяких спірних справ, та що взаїмна співпраця між Німеччиною і Україною може увінчатися далекойдучими успіхами для обидвох народів. Тільки ворогам Німеччини і України може залежати на тому, щоб до такої співпраці не допустити. З тої теж причини, уважає ОУН, що кожна, хоч би навіть мимовільна та оперта на фальшивих засновках протиукраїнська акція німецьких властей, йде теж на шкоду Німеччини. Якраз прилучення Буковини й Бессарабії до Румунії та Галичини до Генерального губернаторства були такими актами, що змобілізували українське населення проти Німеччини та дали атути в руки спільним ворогам України і Німеччини – полякам і москалям. ОУН уважає, що в інтересах обидвох народів та в ім'я дальшої співпраці, кінечним являється запобігти подібним потягненням на майбутнє, а в справах, що вже заїснували, дати відповідно вияснення, що успокоїло б український нарід щодо долі і майбутнього призначення названих українських земель.

7 серпня 1941 р.

Організація українських націоналістів

ЦДАВО України. – Ф.3833. – Оп.1. – Спр.42. – Арк.3-4. Копія. Машинопис.

* Ризький договір – угода між Польщею, УСРР та РСФРР, укладена в березні 1921 р. в Ризі після закінчення радянсько-польської війни 1920 р. Згідно з умовами мирного договору, підписаного 18.03.1921 р., анулювався українсько-польський Варшавський договір 1920 р., припинялися бойові дії, а Західноукраїнські й Західнобілоруські землі визнавалися польською територією. Потреби і прагнення українського народу Ризьким договором не враховувалися.